

A Prelátus 2007. novemberi levele

A Prelátus arra buzdít, hogy használjuk ki a hónap liturgikus ünnepei által kínált alkalmakat arra, hogy a szentek közössége fényében megújítsuk saját keresztény életünket: "Egyetlen keresztény sem érezheti magát egyedül, mivel a kegyelem révén minden pillanatban részese az isteni életnek, szoros egységben van Jézussal és legszentebb édesanyjával". A levélben emlékeztet a személyi prelatúra 25. évfordulójára is.

2007.11.19.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Nagy örömömre szolgál arról beszámolnom nektek, hogy személyes tanúja lehettem annak a hálának és örömnek, amely eltöltötte Szent Josemariát Mindenszentek ünnepén, amelyet ma ülünk.

Megindította gyakori elmélkedése is arról a Szent Kereszthez íródott himnuszról, amelyet Szent András apostolnak tulajdonítanak, akinek ünnepét e hó 30-án üljük. E két időpont között lesznek egyéb emléknapok is, amelyek segíthetnek nekünk, hogy lelki életünket ahhoz a ritmushoz igazítsuk, amelyet az Egyház a liturgián keresztül szab meg, és hogy szem előtt tartsuk Szent Josemaría tanácsát arról, hogy imádságunkat tegyük liturgikussá.[1]

A mai ünnepen hálatelt szívvel elmélkedhetünk a szentek közösségéről, a Hitvallásban megvallott hitünk egyik eleméről. A dicsőséges, a szenvedő és a küzdő Egyház– az egyetlen Egyház, amelyet Krisztus alapított, jelenlegi különböző állapotaiban– a mai napon ezt nagyon is jelenvalóvá teszi. Gyakran elmélkedjünk ezen az oly vigasztaló igazságon: **A szentek nem a kiválasztottak egy szűk csoportját alkotják, hanem egy megszámlálhatatlan tömeget, és a liturgia arra buzdít minket, hogy ma rájuk emeljük tekintetünket.** Ezen sokaságot nemcsak a hivatalosan elismert szentek alkotják, hanem minden kor és nemzet megkeresztelt hívei is, akik arra törekedtek, hogy szeretettel és hűségesen teljesítsék Isten akaratát. Nagy részüknek nem ismerjük sem az arcát, sem a nevét, a hit szemével azonban látjuk őket dicsőséges

csillagokként tündökölni Isten egén.[2]

Egyetlen keresztény sem érezheti magát egyedül, mivel a kegyelem révén minden pillanatban részese az isteni életnek, szoros egységben van Jézussal és legszentebb édesanyjával, az angyalokkal és a boldogokkal, akik már az égben élvezik Isten jelenlétét, a Tisztítóhelyen tisztuló lelkekkel és mindannyiunkkal, akik még zarándokok vagyunk itt a földön és – amint a Szentírás is írja[3] – örömmel vívjuk meg az Úr harcait. Ne felejtkezzünk el arról az erőről, amelyet e valóságból nyerünk, és terjesszük ezt az igazságot, miközben másokkal beszélgetünk.

Amikor imádkoztok, dolgoztok, pihentek, napotok minden pillanatában törekedjetez arra, hogy Isten színe előtt imádkozzátok és pihenjetez, kísérijetez el az egész világon jelen lévő testvéreiteket,

különösképp azokat, akik olyan helyeken élnek és dolgoznak, ahol az Egyház tevékenysége nehezebb. Mennyire vagy tisztában vele, hogy a többieknek szüksége van a hűségedre és testvéri magatartásodra? Segít neked ez a gondolat, hogy elmédet felemeld Istenhez és megértsd, mily sürgető az új evangelizáció?

Néhány napja rövid látogatást tettem Kazahsztánban, hogy együtt lehessenek ott élő nővéreitekkel és fivéreitekkel. A ti nevetekben is utaztam oda, azzal a vágygal, hogy szeretetetek és érdeklődésetek melegét közvetítsem feléjük. Istennek hála, a mi imádságainkra is támaszkodva örömmel és reménnyel telve dolgoznak. Már kezdenek megjelenni az első gyümölcsök. Nő a katolikus hit és az Opus Dei szellemisége iránt érdeklődő nők és férfiak száma. Olyan jövőről álmodnak, amelyben az Egyház – és ezáltal a Mű – mélyre

ereszti gyökereit egész Közép-
Ázsiában. Egyesüljünk velük és
apostoli tevékenységeikkel
imádságunk és kis
önmegtagadásaink által, amelyek – a
szentek közösségének köszönhetően
– felettébb eredményesnek
bizonyulnak majd. Képesek vagyunk
nap mint nap bejárni az egész világot
a lelkek iránti szomjunkban?
Gondolunk az összes országban folyó
apostoli munkára?

Ugyanezt lehetne elmondani azokról
is, akik Oroszországban, a Dél-Afrikai
Köztársaságban, Indiában, az északi
országokban ... az öt földrész számos
helyén dolgoznak. Szent
Josemaríához hasonlóan nem érzel
buzgó késztetést arra, hogy az egész
világot bejárd imádságoddal és hogy
önátadásod erejét eljuttasd nekik?
Minden napodat - reggeltől estig –
áthatja annak egyértelmű tudata,
hogy az új evangelizáció és az
apostoli terjeszkedés mindenkinek

feladata, mindenkinek a saját helyén? Látom, hogy sok kérdést tesztek fel nektek és magamnak, ezek azonban maguktól adódnak, mivel ezt a parancsot kaptuk a Mestertől: *Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.*[4]

November 2-án, halottak napján magától értetődő, hogy különösen közel érezzük magunkhoz azokat a szeretteinket – a Mű híveit, családtagjainkat, barátainkat és ismerőseinket -, akiket Isten már magához szólított. Ezen a napon a papok három misét mutathatnak be a halottakért. Egyes helyeken az a szokás, hogy a hívek virágokkal díszítik a sírokat és meglátogatják a temetőket. Tegyük eleget e szép hagyományoknak áhítattal, próbáljuk meg kiemelni keresztény mondanivalójukat, és tanítsunk meg másokat is így tenni.

A hónap közepén lesz még két ünnep, melyeknek segítségünkre kell lenniük, hogy megerősödjék egységünk a római pápával, hogy erőteljesebben imádkozzunk a pápáért és szándékaiért, és hogy kitartóan imádkozzunk az Egyház kormányzásában résztvevő munkatársaiért. November 9-én emlékezünk meg a Lateráni Szent János Bazilika felszenteléséről. Ez a bazilika Róma székesegyháza, *Róma városa és a világ összes templomának anyja és feje*, amint az olvasható is egy a homlokzatán elhelyezett feliraton. November 18-án pedig a Szent Péter és Pál Bazilikák felszentelésének évfordulóját ünnepeljük.

Forduljunk Istenhez, kérjük tőle, hogy növelje a katolikusokban a szeretetet az egy, szent, katolikus, apostoli és római Anyaszentegyház iránt, ahogy Szent Josemaría előszeretettel hívta. Mutassuk ki

ígytökéletes hűségünket a pápához, aki egységben van Péterrel. A római pápa iránti szeretetünknek – írta Szent Josemaría – élénknek és szenvedélyesnek kell lennie, mert Krisztust látjuk benne.[5]

Ugyanakkor ha annak vagyunk tanúi, hogy az emberek kritizálják a pápa döntéseit vagy nem engedelmeskednek nekik, reagáljunk úgy, mint egy gyermek, aki valóban szereti a szüleit: legyünk még szilárdabb egységben útmutatásaival és tanításával, tanúsítsunk teljesebb engedelmességet és nagyobb erőfeszítést, hogy az emberek, akikkel érintkezünk és – amennyiben alkalmunk nyílik rá – a közvéleményt formáló médiumok szóval és tettekkel mutassák ki tiszteletüket és ragaszkodásukat Krisztus földi helytartójához és a Szentszékhez. Legyünk mindig derűlátóak, mert Isten szava nem vall kudarcot. Ahogy

XVI. Benedek is emlékeztet rá: az Úr imádságának ígérete által bízta meg Pétert azzal, hogy erősítse meg testvéreit. Péter feladatának biztos alapja Jézus imádsága. Ez biztosítja őt kitartásáról minden emberi nyomorúság közepette is.
[6]

November 21-e Szűz Mária bemutatásának ünnepe, amely arra hív minket, hogy elmélkedjünk arról, ahogy a Szűzanya teljesen Istennek adta magát, már kislánykorától fogva. Kiváló alkalom ezen ünnep arra, hogy alaposabb vizsgálatnak vessük alá legbensőbb hozzáállásunkat: vajon valóban teljesen, lelkünk minden erejével oda akarjuk-e adni magunkat Istennek? Törekedjünk jobban arra, hogy még hűségesebbek legyünk a keresztelésünkkel kapott keresztény hivatásunkhoz. E célból tegyük fel magunknak a kérdést, hogy mekkora szeretettel járulunk a szükséges

gyakorisággal a szentgyónás szentségéhez. Képesnek kell lennünk legyőzni mindenféle nehézséget, amely késleltetné a gyónást.

Meg kell említenem, hogy a Szűzanya ezen ünnepéhez kötődik egy fontos esemény: 1937. november 21-éről 22-re virradó éjjel – éppen hetven éve – a Szűzanya látható jelét akarta adni az Atyánknak annak, hogy nagyon közel áll hozzá a Pireneusokon való átkelés oly nehéz napjai alatt is: egy arannyal bevont farózsát, amely valószínűleg abban a templomban díszítette az egyik oltárt, amelynek közelében töltötte az Atyánk az éjszakát.[7] Egyesüljünk az Atyánkkal különös módon ezen a számunkra oly jelentős évfordulón, és fejezzük ki mélységes hálánkat Istennek és égi Édesanyánknak, amiért állandóan éberén örködik az Egyház, a Mű és mindannyiunk fölött.

November 25-én, vasárnap üljük Krisztus Király ünnepét. Ismét megújítjuk az Opus Dei felajánlását Jézus Legszentebb és Irgalmas Szívének, mint ahogy azt tette első alkalommal Szent Josemaría 1952 októberében. Akkor különösen a világ, az Egyház, a Mű és a lelkek békéjéért imádkozott. Ez a kérés továbbra is sürgető és aktuális, és mindig is az marad, mivel az emberiség könnyen letér az Istenhez vezető útról, és ennek következtében a nők és férfiak elveszítik a békét. Amikor megújítjátok ezt a felajánlást, kérjétek Jézust, hogy világosítsa meg legfőképp azok elméjét, akik az egyes országokat kormányozzák, hogy a béke, az igazi béke előmozdításán fáradozzanak: azon béke megteremtésén, amely mindannyiunk szívében születik és onnan terjed tova.

Imádkozzatok azon fivéreitekért is, akiket a fent említett ünnep

előestéjén szentelnek diakónussá
Rómában. Tegye őket az Úr nagyon
szentté!

Szinte már a hónap végén, november
28-án lesz részünk abban az
örömben, hogy megünnepelhetjük
annak huszonötödik évfordulóját,
hogy II. János Pál pápa személyi
prelatúrává emelte az Opus Deit.
Mennyi emléket idéz ez az évforduló,
amikor azon ajándékokról
elmélkedek, melyeket Istentől ezen
évek során kaptunk! Szinte magam
előtt látom Szent Josemariát, ahogy
örömmel fogadta, hogy nem láthatta
megvalósulni „különleges szándékát”
és hogy az utódja idejében teljesül; és
akkor még nem is említettem azt a
hitet és erőt, amelyet szeretett Don
Álvarónk mutatott, aki az egész
világon számtalan ember imádságára
és áldozataira támaszkodott, hogy az
Ég megadja ezen szándék
teljesülését. Szükségét érzem, hogy
emlékeztesselek benneteket arra,

hogy nem tekinthetjük e pillanatokat a Mű aranykorszakának olyan értelemben, mint amire az ember emlékszik - igen, hálával emlékszik -, de ami a múlthoz tartozik. Most is aktuálisnak kell éreznünk ezeket a pillanatokat: ezt pedig az Opus Dei szellemiségéhez való hűség, intenzív imádság és azon apostoli buzgóság révén kell elérnünk, amelynek folyamatosan mozgatnia kell minket.

Valószínűleg már közölték veletek, hogy – azon vágytól hajtva, hogy kifejezzük tiszteletünket a Szent Szűz iránt, akit ***életutunk minden válaszáján mosolyogni látunk***^[8]– ezen jeles évforduló és a Mű alapításának 80. évfordulójára való felkészülés jegyében Mária-évet hirdetünk, amely idén november 28-tól 2008. november 28-ig tart. Könnyen magam elé képzelem, milyen örömmel veszitek tudomásul ezt a hírt. Szeretett Don Álvarónk – szándékosan ismétlem meg ezt az

elismerő jelzőt – példáját követem, aki 1978-ban Mária-évet hirdetett a Mű aranyjubiläumára való felkészülés jegyében; ez az időszak később gondviselészerűen egészen 1980 végéig kitolódott. A mostani Mária-évet éljük meg azzal a lelkülettel, amelyet Szent Josemaría első utódja közvetített felénk és amelyet ő személyesen szemlélte Szent Josemaría életében. Erre az 1978. január 9-én kelt családi leveléből idézett szavakkal szeretnék emlékeztetni benneteket.

Don Álvaro azt mesélte nekünk, hogy 1977 utolsó napján - miközben szentéletű Alapítónk áldott földi maradványai előtt imádkozott és arról elmélkedett, hogy elkezdődik az az év, amelynek során ünnepelhetjük az Opus Dei aranyjubiläumát - a következő kérdést tette fel magának: „Mit teszünk majd azért, hogy hálaadásunk ne múljék el gyorsan, mint bengáli tűz vagy az üres szavak,

hanem valóban minőségi ugrást jelentsen benső küzdelmünkben, azaz nagyobb mértékű egységhez vezessen Istennel minden téren?’.

«A válasz nem késett. Azonnal észrevettem – mindenféle csodavárás nélkül -, hogy Szent Josemaría segít pontosabban megtalálnunk azt az irányt, amelyben haladnunk kell az új évben: menjetek azon a rövidebb úton, amelyet mutattam nektek, hogy még közelebb kerüljete az Úrhoz. Leányaim és fiaim, a tanácsom világos: - ahogy Szent Josemaría a *Rózsafüzér* című könyvében hívta - az **édes nevű Úrnő, Mária** pártfogását kérjük. Jobban szeretjük majd. Nagyobb egységben élünk vele. És nap mint nap rá, Isten Leányára, Anyjára és Jegyesére és egyben saját édesanyánkra bízunk odaadásunk hódolatát, hogy azt ő nyújtsa át a Szentháromságnak hálánk jeléként. Egyszóval arra a következtetésre jutottam, hogy ahhoz, hogy a most

következő időszakot hosszú és
őszinte hálaadással a lelkünkben
éljük meg, a legmegfelelőbb –
Istennek legkedvesebb – út az, ha ezt
az évet *Mária-évvé* alakítjuk”.[9]

Kövessük ezt a jó példát és buzgón
alakítsuk minden napunkat a
Szűzanyának szentelt nappá azon
szeretet által, amelyet égi
Édesanyánk felé mutatunk.

A novemberi hónapot a keleti
egyházakban oly nagy tiszteletnek
örvendő Szent András, Szent Péter,
az apostolok hercege testvérének
ünnepével zárjuk le. Kérjük
közbenjárását, hogy minden
keresztény eljusson a teljes egységre
Szent Péter utódjával.

Nagy szeretettel áld meg benneteket
és kéri imádságaitokat, mint mindig:

Atyátok

+ Javier

Róma, 2007. november 1.

[1] Ld. SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 86

[2] XVI. BENEDEK: szentbeszéd, 2006. november 1.

[3] 1 Mak 3,2

[4] Mk 16,15

[5] SZENT JOSEMARÍA: szentbeszéd – *Hűség az Egyházhoz* (1972. június 4.)

[6] XVI. BENEDEK: szentbeszéd, 2006. június 4.

[7] Ld. ANDRÉS VÁZQUEZ DE PRADA: *The Founder of Opus Dei*, II. kötet, 143-147. o.

[8] SZENT JOSEMARÍA: egy elmélkedés jegyzetei, 1964. október 11.

[9] DON ALVARO DEL PORTILLO: *Family Letters*, II. kötet, no. 131

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2007-novemberi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/aprelatus-2007-novemberi-levele/)
(2025.08.05.)